

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI *Srijeda, 9. studenoga 2016.* [\[Multimedia\]](#)

Bolesna i utamničena pohoditi

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Isusov život, poglavito u tri godine njegova javnog djelovanja, bio je stalni susret s osobama. Među njima su posebno mjesto zauzimali bolesni. Na koliko se samo stranica Evanđelja opisuju ti susreti! Uzeti, slijepac, gubavac, opsjednuti, padavičar, i bezbroj bolesnika svih vrsta... Isus je pristupao svakome od njih i ozdravljao ih svojom prisutnošću i snagom svoje moći ozdravljenja. Zato među djelima milosrđa ne smije biti izostavljen pohod i dvorenje bolesnih osoba. Zajedno s tim možemo uključiti i blizinu osobama koje se nalaze u zatvoru. Naime, i bolesnici i zatvorenici žive u stanju koje ograničava njihovu slobodu. I upravo kad je nemamo shvaćamo koliko je dragocjena! Isus nam je podario mogućnost da budemo slobodni usprkos granicama bolesti i sputanosti. On nam pruža slobodu koja dolazi iz susreta s njim i iz novog smisla koji taj susret donosi našem osobnom stanju.

Tim djelima milosrđa Gospodin nas poziva na gestu velikog čovjekoljublja – dijeljenje. Upamtimo tu riječ: dijeljenje. Onaj tko je bolestan često se osjeća osamljeno. Ne možemo sakriti da se, poglavito u našim danima, upravo u bolesti proživljava dublje iskustvo samoće koja se provlači kroz veliki dio života. Jedan posjet može pomoći bolesnoj osobi da se osjeća manje usamljeno a malo druženja je izvrstan lijek! Osmijeh, milovanje, stisak ruke su jednostavne geste, ali toliko važne za onoga koji se osjeća prepušten sebi samome. Kolike se osobe posvećuju pohađanju bolesnih u bolnicama ili njihovim domovima! To je dragovoljni rad koji se ne može ničim platiti. Kad se pak čini u Gospodinovo ime, tad postaje također rječiti i djelotvorni izraz milosrđa. Ne ostavljajmo bolesne osobe same! Ne priječimo njima da pronađu olakšanje a sebi da budemo obogaćeni zbog blizine s onim koji trpi. Bolnice su prave „katedrale patnje“, gdje međutim izlazi na vidjelo također snaga ljubavi koja podupire i čuti samilost.

Jednako tako, mislim na one koji su u zatvoru. Isus nije ni njih zaboravio. Uvrstivši pohod utamničenima među djela milosrđa, htio nas je, prije svega, pozvati da se ne postavljamo za suca

bilo kome. Kad netko završi u zatvoru to je sigurno zato što je učinio nešto loše, nije poštivao zakon i građanski suživot. Stoga u zatvoru izdržava kaznu. No što god da je zatvorenik učinio, Bog ga i dalje ljubi. Tko može ući u intimu njegove savjesti, da bi razumio što osjeća? Tko može pojmiti njegovu patnju i njegovu grižnju savjesti? Previše je lako oprati ruke i reći da je pogriješio. Kršćanin je radije pozvan preuzeti na sebe brigu za zatvorenika, da bi onaj tko je pogriješio shvatio zlo koje je učinio te se vratio k sebi. Biti lišen slobode je nesumnjivo jedna od najtežih stvari za čovjeka. Ako se tomu još pridoda srozavanje zbog uvjeta koji su često lišeni humanosti u kojima te osobe žive, to je onda zaista prilika u kojoj se kršćanin osjeća potaknutim učiniti sve da im povрати njihovo dostojanstvo.

Pohoditi osobe u zatvoru je djelo milosrđa koje prije svega danas zadobiva posebnu vrijednost zbog raznih oblika justicijalizma kojima smo izloženi. Neka dakle nitko ne upire prst u drugoga. Naprotiv, svi budimo oruđa milosrđa, sa stavovima dijeljenja i poštivanja. Često mislim na zatvorenike... često na njih mislim, nosim ih u srcu. Pitam se što ih je nagnalo da počine zločinstvo i kako su mogli upasti u razne oblike zla. Pa ipak, zajedno s tim mislima osjećam da svi trebaju blizinu i nježnost, jer Božje milosrđe čini čuda. Koliko sam suze vidio kako teku s obraza zatvorenika koji možda nikada u životu nisu plakali; i to samo zato jer su se osjetili prihvaćenima i ljubljenima.

Ne zaboravimo da su i Isus i apostoli iskusili što znači biti u zatvoru. Iz izvješća o Muci doznajemo za patnje kojima je Gospodin bio izvrnut: bio je uhićen, vukli su ga kao zločinca, bio je ismijan, bičevan, okrunjen trnjem... On, sama nevinost! I apostoli Petar i Pavao su bili u zatvoru (usp. Dj 12, 5; Fil 1, 12-17). Prošle nedjelje – kada se slavio Jubilej zatvorenika – popodne me podsjetila skupina zatvorenika iz Padove. Pitao sam ih što će raditi sutradan, prije povratka u Padovu. Rekli su mi: „Ići ćemo u zatvor Mamertino da podijelimo Pavlovo iskustvo". Lijepo je to, svidjelo mi se to čuti. Ti su zatvorenici htjeli susresti Pavla zatvorenika. Baš lijepo, svidjelo mi se. I tamo, u zatvoru, molili su i evangelizirali. Dirljiv je tekst iz Djela apostolskih gdje se opisuje Pavlovo zatočeništvo: osjećao se osamljeno i želio je da ga netko od prijatelja posjeti (usp. 2 Tim 4, 9-15). Osjećao se osamljeno jer ga je velika većina ostavila samog... veliki Pavao.

Ta djela milosrđa, kao što se vidi, su drevna, a ipak su uvijek aktualna. Isus je ostavio ono što je činio da posjeti Petrovu punicu; drevno djelo ljubavi. Isus ga je učinio. Ne smijemo upasti u ravnodušnost, već postanimo oruđa Božjeg milosrđa. Svi mi možemo biti oruđa Božjeg milosrđa i to će donijeti više dobra nama no drugima jer milosrđe prolazi kroz neki čin, riječ, pohod i to milosrđe je čin kojim se vraća radost i dostojanstvo onome tko ga je izgubio.